

Лаптева А.В.
студентка,
Сумський державний педагогічний університет
імені А.С.Макаренка

СТРАТЕГІЯ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ НІМЕЧЧИНИ

На початку ХХІ століття в світі проблеми глобалізації, інтернаціоналізації, європеїзації стають актуальними та змінюють систему освіти кожної країни, виконуючи при цьому нові задачі – підготовку здібних, професійних фахівців, здатних працювати у ритмі сучасного світу. У Німеччині визнана «якісна» система освіти, потужна економіка, що дозволяють країні займати передові місця у сфері відкриттів та інновацій, співпрацювати з іншими державами у багатьох галузях. Вивчення досвіду, реформування системи вищої освіти та модернізації її змісту в Німеччині є актуальними для нашої країни. Тим, визначається актуальність цієї публікації.

Метою публікації є висвітлення основного змісту стратегії інтернаціоналізації вищів у Німеччині, як перспективи подальшого розвитку освіти в країні.

У словнику іншомовних слів за редакцією С. М. Морозова поняття «інтернаціоналізація» визначається як визнання чогось інтернаціональним [1]. У словнику за редакцією С. П. Бибик інтерпретація цього поняття є синонімічним і визначається як визнання чого-небудь інтернаціональним, міжнародним, вільним для користування всіх народів (держав) [2].

На початку ХХІ століття інтернаціоналізація є провідною складовою розвитку німецьких університетів, важливим інструментом його якісного розвитку й одночасно двигуном реформ вищої освіти. Інтернаціоналізація використовується для наукового співтовариства та діалогу культур та формує й визначає подальший розвиток університетів і наукових шкіл, співтовариств у Німеччині.

У 2008 році стратегія інтернаціоналізації науки і наукових досліджень Німеччини (від нім. *Internationalisierungsstrategie für Wissenschaft und Forschung*) була представлена федеральним урядом країни під назвою «Посилення ролі Німеччини у глобальному суспільстві знань» (від англ. «*Strengthening Germany's Role in the global Knowledge Society*») [3]. У цьому документі федеральні і державні органи влади країни визначили дев'ять галузей діяльності з метою подальшого сприяння інтернаціоналізації.

У 2012 році в Бухаресті було прийнято стратегію мобільності 2020 для європейського простору вищої освіти. У цьому документі було визначено конкретні заходи щодо зміцнення міжнародної мобільності студентів, молодих вчених, викладачів та інших співробітників, де інтернаціоналізація є провідною метою та інструментом у збільшенні «якісного» контингенту студентів – іноземців [4].

На основі теоретичного аналізу стратегії інтернаціоналізації науки і досліджень в Німеччині нами було виокремлено три рівні реалізації, а саме: наднаціональний, національний та інституційний (див. табл. 1).

Таблиця 1

**Стратегія інтернаціоналізації університетської освіти в Німеччині
(наднаціональний, національний та інституційний рівні) [3]**

Наднаціональний рівень	<ul style="list-style-type: none"> • підвищення міжнародної привабливості університетів Німеччини (на світовій арені); • створення «культури гостинності», метою якої є надання високого рівня гостинності для іноземних студентів за кордоном; • створення транснаціональної освітньої школи (федеральний уряд підтримує університети та продовжує забезпечувати відповідні можливості навчання за кордоном і гарантує їм участь у двосторонніх угодах із зарубіжними університетами та освітніми установами). • збільшення контингенту студентів за рахунок зовнішньої мобільності (стратегічне планування збільшення кількості студентів, які навчаються за кордоном до 20% у 2020 році, при тому, що ще 20% випускників вже повинні мати досвід життя за кордоном за періодом, що найменше як три місяці); • розширення міжнародних науково-дослідних колаборацій (залучення перспективних молодих вчених із-за кордону за підтримки федерального уряду, який створює умови для їх заохочення до німецьких університетів).
Національний рівень	<ul style="list-style-type: none"> • вдосконалення нормативно-правової бази щодо інтернаціоналізації університетської освіти (поліпшення умов щодо інтернаціоналізації за рахунок корективів у нормативно-правовій базі на державному та федеральному рівнях).
Інституційний рівень	<ul style="list-style-type: none"> • розроблення навчальних програм з інтернаціональним змістом для пропозиціонування Німеччини як країни для навчання студентів із усього світу. • розроблення конкретного плану щодо інтернаціоналізації кожного університету (федеральний уряд підтримує університети у створенні власної стратегії щодо інтернаціоналізації усіх сфер вищого навчального закладу в умовах глобальної конкуренції); • створення студентського містечка.

На основі теоретичного аналізу наукової літератури визначено, що за допомогою стратегії інтернаціоналізації вищих навчальних закладів

Німеччини федеральний уряд реалізує освітню політику щодо інтернаціоналізації вищих навчальних закладів країни на наднаціональному, національному та інституційному рівнях. Уряд Німеччини засвідчує підтримку у розвитку Європейського простору вищої освіти та Європейського дослідницького простору шляхом активної участі у відповідних європейських і міжнародних організаціях та за рахунок активної співпраці з університетами та іншими відповідними суб'єктами освіти, науки та досліджень.

Список використаних джерел:

1. Морозов С.М. Словник іншомовних слів / С.М. Морозов, Л.М. Шкарапута / Київ – Наукова думка. – 2000. – 680 с.
2. Бирик С.П. Словник іншомовних слів: тлумачення, словотворення та слововживання / С.Я. Єрмоленко, С.П. Бирик, Г.М. Сюта / Харків – Фоліо. – 2006. – 623 с.
3. International Cooperation. Action Plan of the Federal Ministry of Education and Research (BMBF). – Berlin: BMBF, 2014. – 137 p.
4. Strategie der Wissenschaftsminister/innen von Bund und Ländern für die Internationalisierung der Hochschulen in Deutschland. – Berlin: 2013. – 11 s.

Лях Г.Р.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
Донбаський державний педагогічний університет*

МЕТОДИ І ФОРМИ ВИХОВНОГО ВПЛИВУ ПІОНЕРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ НА ДІТЕЙ ТА ПІДЛІТКІВ (60–80-ТІ РОКИ ХХ СТОЛІТТЯ)

Діяльність піонерської організації у 60–80-ті роки ХХ ст. представляє певний науковий інтерес з огляду на те, що вона була невід'ємною складовою системи виховання підростаючого покоління. Разом із сім'єю, школою та іншими інституціями, причетними до виховання дітей та підлітків, вона формувала особистість, використовуючи своєрідні форми й методи.

Аналіз педагогічної літератури засвідчив, що виховний вплив піонерської організації на кожного школяра певного віку у 60–80-ті роки ХХ ст. був надзвичайно великий. По-перше, вона була єдиною громадською дитячою організацією, яка надавала можливість дітям і підліткам у різноманітній діяльності закріпити отримані в школі знання, уміння й навички. По-друге, вона мала засоби, які сприяли формуванню таких якостей, як свідомість, суспільні інтереси, активність, навички колективної діяльності тощо. По-третє, виховний вплив піонерської організації припадав на той вік у житті людини, коли формувалися основи її особистості. Вона охоплювала практично всіх учнів III–VIII класів (10–15 років). По-четверте, вона охоплювала своїм впливом як шкільну, так і позашкільну сфери життя та діяльності дітей і підлітків [4, с. 25].

Піонерська організація використовувала у своїй діяльності широкий спектр методів, які давали простір для дитячої активності, самостійності,